

Hellen Rinell
637 Shinzaike
H I M E J I.
Japan.

Göteborg den 21 juni 1963.

Nr 179.

Käraste min Lillasyster!

Ditt brev av den 29/5 fick jag till Gesundaplan 50, Bromma, den 8 ds. Tack ska du ha!

Först då kistan! Ja, jag är nöjd med kr. 700:- och för detta belopp är den helt och hållet eran. Jag har sökt efter utbetalningen i gamla kassaböcker, men jag har inte hittat den. Om jag minns rätt så gav jag kr. 500:- för den och det var väl när ni kom från Kina sista gången? Och då räcker väl dessa 200:- till att täcka de räntor som jag haft om dom 500:- stått i bank på ett ungefär. Så har jag ju dessutom haft glädje av den under alla dessa år och får ha det ett par år till. Jag skall ta ut pengarna på din bok och så ska jag skriva en kvitterad räkning och lägga den i det konvolut där erat testamente förvaras och vilket i ligger i mitt kassafack i Göteborgs Sparbank, Eklandagatan 57, Göteborg. Ebba och Ludde ska ju också få veta om att affären är uppgjord. Om du vill kan jag skicka till dej en kopia av räkningen?

Priset på homingen har jag glömt nu sen jag kom hem. Det får du i nästa brev. I dag är det nämligen för sent eftersom det är midsommarafton. Men inte kan jag minnas att du frågat om detta förr, vilket ju kan bero på mitt dåliga minne. Att man skriver från Japan den 29/5 och vill ha en massa upplysningar för ett föredrag som skall hållas "i slutet av den här månaden" är ju något särdeles!!! Jag tror att jag skrev ner hela vår familjs historia till någon stor dag i mina tvillingssyskons liv. Men jag kan inte få tag i den nu. Kanske var det till 50- eller 40-årsdagen. Men jag skall väl försöka igen om det går.

Den 28 sept. 1888 firade Ida och Johan sitt bröllopp hos gamle Börjessons på Stureplatsen 2. Så kom barnen. Ester 1889, Ruth 1890 - död 1952, Ebba 1892, Annie 1894 - död 1909. Så var det de dödfödda tvillingflickorna, som du sett på foto, som troligen anlände i slutet av 1895 eller början av 1896. Lydia föddes 1897. Mellan henne och dej var det nog den lille pojke, som mamma visade mej. Det lilla fostret var format men var inte mer än c:a 20 cm. långt, om jag minns rätt. 1899 kom Hella med familjens första levande pojke i släptåg. David kallas han. Därefter hade mamma en s. k. snersa efter vad jag kan förstå, jag menar att den tiden passar bäst. 1902 fick vi lillasyster Linnea och 1903 lillebroren Dom dom resp. 1917 och 1926. Jag har för mej att någon beklagade mamma då hon väntade er båda men att hon då sa: "Ingenting är svårt för pappa är så snäll!" Eller kanske hon sa Johan.

Jaha, mamma var tvilling och hon fick alltså 2 par tvillingar. Så har ju Ainas släkt kommit till. Jag undrar om inte hennes mamma var tvilling? Att hon själv är det vet vi ju. Att dessa tvillingläkter inte fått tvillingar i tredje led är ju allt för underligt. I Olles familj har dom ju strålat ihop ordentligt. När pappa var 39 år upptäcktes det att han hade socker. I sju år gick han där med sin törst och sin trötthet och i augusti 1910 öppnades vår familjegrav igen. Vi hade ingen pappa längre. Och vi hade egentligen inget att leva av heller. Vi fick bo kvar på Drottninggatan 46 till våren 1911. Hyran ingick i Ruths och min lön, som var kr. 50:- pr månad vardera. Då fick jag plats hos Robert Lidbeck & Co. med kr. 75:- pr månad. Vår lilla möbelaffär hade ju då övertagits av det Colldénska bolaget, som betalade våra fordringsägare med 30 % accord. Och Ruth flyttade väl över till dom, där hon var kvar tills hon flyttade till Justus Johansson. Där blev hon ju uppsagd efter 10 år, då sonen skulle rycka in i firman Sedan var hon i 17 år i Olskrokens Möbelaffär. Ebba hade nog arbete när pappa dog. Var inte hon i Hagen då eller kanske redan hos Carolina? 1915 den 6 mars kom jag till Sahlgrenska för vatten i lungsäcken och den 21 /?/ april hamnade jag på Källtorp. Den 17 dec. blev jag utskriven. Och när jag kom hem låg mamma i sängen för ett gallstensenfall om jag minns rätt. Doktorn hade varit hemma. Jag var ju då familjens störste inkomsttagare med 116:- kr. i månaden. Lönen fick jag behålla i tre mån. Var inte du i Hagen då eller var du i Ångbageriet? Kanske hos Asklands? ~~När det~~ Den 26 jan. 1916 fick jag plats hos Pålssons och i augusti 1918 kom jag till mölndal, där jag jobbade i 37 år i det närmaste. Någon gång i juni 1915, medan jag alltfört var sängliggande på Källtorp, kom David upp till mej iklädd ny kostym med långbyxor och sin grå sammetsmössa.

Då hade han tagit realskoleexamen och fått plats på Svenska Kullagerfabriken där han skulle börja den 15 juni tror jag. Det kostade ju bara kr. 1:- pr dag på Källtorp, men jag hade ju inget att betala med. Anna Veström fick gå till fattigvården, som det hette då, och skaffa ett medellöshetsintyg för att jag skulle få ligga fritt på Källtorp. Du får bestämt berätta för mej hur det gick till då du fick din kallelse och hur du meddelade det. Jag minns bara hur vi satt och lysnade på dej, då du under sömnen brottades med din kallelse. På hösten 1920 hade du i alla fall vunnit inträde på Semis. Och hur länge det dröjde innan du lagt beslag på min svåger vet jag ju inte riktigt. Men riktigt blev det nog till slut, så vitt jag förstår. Du kan ju fråga honom för resten. Vad jag minns av Davids kallelse var ungefär följande: Den 1 maj 1921 slog han sej ner bredvid mej i soffan i balkongrummet på Värmlandsgatan 26 B och sa att han ville tala med mej. Och då fick jag veta hur han hade det. Jag föreslog då att han skulle börja läsa franska hemma i Gbg och så småningom söka in på Semis.

I marginalen: Ny får du se om du får nån nytta av det här. Jag hade ju annars så mycket att berätta från min härliga semester. Men det får vara till nästa gång. Nu skall jag sticka ner med detta brev bums. Mängder av hälsningar till er båda
ätte

Realga

Nej, sa han, jag måste in på skolan i höst. Om jag minns rätt fick jag gå där med denna hemlighet några dar. Men jag höll ju på att sprängas. Och jag sa till David att han måste tala om det för mamma och dom andra. Så en kväll när vi alla kommit från något möte och mamma redan lagt sej - kl. var 10.30 tror jag - samlades vi alla kring hennes bädd och David tog till sig orda. Vad han sa minns jag inte, men då han sagt vad han hade på hjärtat i några lågmälda ord, knäppte mamma ihop sina händer och sa: Tack käre Gud! Och tårarna rann utför hennes kinder. Inte låg hon och räknade ut hur det skulle gå för oss ekonomiskt. Hon hade lärt i livet att lita på Guds omsorg. För David var det nog inte lätt att ta detta steg, då han visste att han var familjens störste inkomsttagare. Han hade c:a 3,800:- kr. pr år. Jag tror att han fruktade människors oförståelse och domar. Men Gud hade talat! Han, som gör det omöjliga! Senare kom jag ihåg att vid något tillfälle hade det talats och skrivit om att man behövde nya arbetare på missionsfälet. Och jag minns att jag en gång låg på knä vid en stol och bad till Gud för denna sak. Plötsligt slog det mej. Tänk om Herren skulle ta David också! Och jag hajade till. Så vet du fortsättningen.